

Отъ отричането на съзнанието като духовенъ факторъ, който при това има своето превъзходство надъ всички овъзи фактори, които ни сж познати отъ физическия редъ, Le D. се натъква на крайно отрицателни и песимистични социални твърдения, които се явяватъ като естественъ резултатъ на биологичната му философия. Ето нѣкои:

I. Нѣма свободна воля и свободенъ изборъ; онова, което наричаме духовенъ миръ, е неизбеженъ резултатъ, точно опредѣленъ, на физически феномени;

II. Не сществуваатъ никакви човѣшки задължения — всѣки фатално и за винаги е затворенъ въ границитѣ на собственото си сществуване;

III. Нѣма въ човѣчеството никакви алтруистични чувства;

IV. Човѣкътъ нѣма никакви заслуги за качества си, защото тѣ се явяватъ като случаенъ резултатъ на играта на физикохимическитѣ феномени на организма му;

V. Религиознитѣ и моралнитѣ теории сж празни пострѣйки отъ голи думи;

VI. Най-естественото и вѣчно състояние на човѣшкия духъ е грубия егоизъмъ, лъжата и лицемерието. Безъ да мѣнятъ своитѣ сщности, тѣзи качества промѣнятъ постоянно външния си видъ и въ това се състои историята на човѣшкия моралъ.

Очевидно е, че съ тѣзи тѣй несъстоятелни, отрицателни, песимистични твърдения не може да се построи никаква социална теория, освенъ такава на вѣчно мъртвия, разрушаващия се животъ. Най-неопитния наблюдател остава незадоволенъ отъ нея, понеже, макаръ и такъвъ,